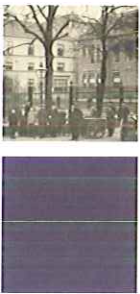

HET/////////
UTRECHTS
ARCHIEF//
/////////
/////////

Aan Ministerie van OC&W
T.a.v. mw. dr. M. Bussemaker
Postbus 16375
2500 BJ DEN HAAG

Datum: Utrecht, 14 juli 2014
Uit: Uit 63_2014
Betreft: Reactie van Het Utrechts
Archief op
internetconsultatie inzake
het wetsvoorstel Erfgoedwet

Geachte Minister Bussemaker,

Hierbij maken wij graag gebruik van de mogelijkheid te reageren op het wetsvoorstel Erfgoedwet.

Als lid van de Branchevereniging Archiefinstellingen in Nederland (BRAIN) onderschrijft Het Utrechts Archief de reactie van BRAIN op de internetconsultatie inzake het wetsvoorstel Erfgoedwet.

Het Utrechts Archief vraagt daarnaast aandacht voor de volgende punten:

- Art. 4.20, verbod tot verplaatsing van een cultuuro goed naar het buitenland zonder toestemming van de eigenaar

BRAIN vraagt in haar reactie van 27 juni naar de reden om een expliciete vermelding op te nemen onder de Archiefwet 1995 ouder dan 50 jaar. Het 'waarom' van die 50 jaar waar BRAIN naar vraagt, is al aangeduid in de Memorie van Toelichting (MvT) als een afgeleide van Richtlijn 93/7/EEG. De vraag hier is waarom archiefbescheiden onder Archiefwet 1995 in de reikwijdte van dit artikel worden opgenomen, terwijl in de MvT (p. 4) wordt gesteld dat de Archiefwet 1995 ten opzichte van de Erfgoedwet gezien dient te worden als een 'lex specialis' (reeds aangehaald door BRAIN). De beheerder van een archiefbewaarplaats is ingevolge art. 18 Archiefwet 1995 bevoegd tot uitlening, en zal dit in de regel in overleg met of bij mandaat van de eigenaar doen. Het volstaat hier om uit te gaan van de professionaliteit van de archivaris als wettelijk beheerder van de archiefbewaarplaats in plaats van alsnog een beperking aan de Archiefwet 1995 op te leggen, in weerwil van het gestelde in de MvT t.a.v. de veronderstelde status van deze wet als 'lex specialis'. Dus: waarom wordt hier alsnog gekozen voor de lijn van 93/7/EEG?

- Art. 3.9, toestemming eigenaar nodig voor aanwijzing

Dit is een vervolgvraag op de opmerking t.a.v. art. 4.20. In artikel 3.9 lid 3 en 4 wordt een afwijkende termijn van 50 jaar gehanteerd voor 'archiefbescheiden'. Volgens de MvT is dit vanwege de "bijzondere band tussen particuliere archiefeigenaren en hun archiefstukken". Zonder nadere onderbouwing is deze termijnstelling alsnog arbitrair. Leidt de wetgever deze termijn eveneens af van Richtlijn 93/7/EEG?

Wat hier ook verwarring wekt is de term 'archiefbescheiden', aangezien dit een doelbewuste term is uit de Archiefwet 1995 om bescheiden van overheidsorganen aan te duiden. Andere wetgeving zoals de Algemene wet inzake rijksbelastingen spreekt van 'bescheiden'.

- Art. 5.9 (volgend art. 5.6 en 5.4), opslag archeologische vondsten en archiefbescheiden

Volgens dit artikel moeten archeologische vondsten van gemeenten, provincies of de Staat worden opgeslagen in depots, inclusief de rapporten en opgravingsdocumentatie. Bij AMvB worden krachtens art. 5.8 lid 4 eisen gesteld waar die depots aan moeten voldoen.

Als de archeologische vondsten eigendom worden van gemeenten, provincies of de Staat, dan vallen de rapporten en opgravingsdocumentatie binnen de definitie van 'archiefbescheiden' onder de werking van de Archiefwet 1995. Als die archiefbescheiden gewaardeerd worden als blijvend te bewaren, dan zullen de depots onder de huidige bewoording van het artikel ook moeten gaan voldoen aan de bepalingen ex art. 13 Archiefbesluit 1995. Is dat wat de wetgever voor ogen heeft?

Bovendien, als die rapporten en opgravingsdocumentatie in digitale vorm zijn opgemaakt, geldt dan ook de eis voor opslag in de depots?

Volgens lid 3 kan de Minister bepalen dat dergelijke archeologische vondsten in beheer worden gegeven aan een museale instelling. Wat gebeurt er in dat geval met de archiefbescheiden?

Tot slot vraagt Het Utrechts Archief aandacht voor van born digitaal erfgoed: beheer en behoud, toegang en standaardisatie.

Met vriendelijke groet,

Chantal Keijsper,
Directeur Het Utrechts Archief